

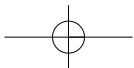
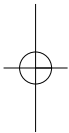
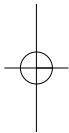
Fons d'Art Creu Roja a Catalunya

1 9 7 0 - 2 0 0 9

Cada cop més a prop de les persones

Quaranta anys d'art solidari

LA VISIÓ

La Creu Roja, com a organització humanitària i d'acció voluntària arrelada a la societat, donarà respostes integrals des d'una perspectiva de desenvolupament a les víctimes de desastres i emergències, a problemes socials, de salut i mediambientals.

LA MISSIÓ

El Moviment Internacional de la Creu Roja i la Mitja Lluna Roja és la major xarxa d'assistència humanitària a tot el món. Actualment, és present en 186 països i compta amb més de 100 milions de voluntaris.

La seva missió és treballar amb i per a les persones més vulnerables, en l'àmbit nacional i internacional, mitjançant accions de caràcter preventiu, assistencial, rehabilitador i de desenvolupament dutes a terme essencialment per voluntariat.

Aquestes accions vetllen pel compliment dels drets humans i la millora del benestar social d'aquelles persones que pateixen aïllament físic o emocional, addicció a les drogues, analfabetisme, maltractaments, falta d'ocupació o d'un habitatge digne.

La Creu Roja desenvolupa cadascuna de les seves actuacions aplicant els 7 principis fonamentals que defneixen la seva flosofa de treball: Humanitat, Imparcialitat, Neutralitat, Independència, Caràcter voluntari, Unitat i Universalitat.

L'organització humanitària col·labora en emergències, prevenció d'accidents i en la recerca i rescat de persones. També desenvolupa accions de formació social i sanitària i posa en marxa campanyes per sensibilitzar la població de la importància de ser solidaris i respectuosos amb el medi ambient.

En l'àmbit internacional, la Creu Roja intervé en desastres naturals o conflictes bèl·lics que cada any afecten milions de pesones a tot el món. De forma paral·lela, desenvolupa projectes de generació d'ingressos destinats a crear comunitats més fortes, més ben formades i autosuficients.

Q u a r a n t a a n y s d ' a r t s o l i d a r i

Fons d'Art
Creu Roja a Catalunya

1 9 7 0 - 2 0 0 9

Edita: Creu Roja a Catalunya

c. Joan d'Àustria, 120-124

08018 Barcelona

Edició: Comiss  Assessora per al Fons d'Art

- Antoni Aguilera, president
- Amat Las Heras, delegat
- Francesc Mestre
- Joan Antoni Vicent
-  scar Velasco

Fotografia: Toquio.

Diputació de Tarragona, Arxiu fotogràfic MAMT.

Fot. Joan Alberich (p g. 21)

Disseny i maquetació: Sergi Català

Tentacionesgraficas.com

Impressió: Gràfiques APR

Dipòsit Legal:

Tiratge: 1.500 exemplars

Portada: *Gr cies / Gracias*, de Joan Miró, 1974

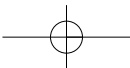
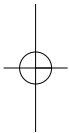
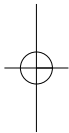
L'obra artística d'aquest catàleg s'ha ordenat per data de donació. En cas de coincidència de data, l'ordre és alfabètic.

www.creuroja.org/fonsart

Barcelona, gener de 2009

Sumari

Pòrtic		Susanna Solano	50
Joan Barril	10	Josep Maria Riera i Aragó	52
Josep Marqu�s i Baró	12	Anna Miquel	54
Antoni Aguilera i Rodríguez	15	Rosa Serra	56
Amat Las Heras Sánchez	17	Assumpció Mateu	58
Obra Artística		Josep Beulas	60
Joan Miró	20	Joan Gardy Artigas	62
Joan Miró	22	Manel Anoro	64
Joan Josep Tharrats	24	Margarita Gil Granero	66
Josep Maria Subirachs	26	Gustau Carbó Berthold	68
Antoni Tàpies	28	Josep Niebla	70
Albert Ràfols Casamada	30	Leonardo Alejo	72
Javier Mariscal	32	Khalid El Bekay	74
Antoni Clavé	34	Modest Cuixart	76
Joan Hernández Pijuan	36	Antoni Pitxot	78
Frederic Amat	38	Quim Domene	80
Josep Guinovart	40	Íngrid García-Moya	82
Joan-Pere Viladecans	42	Juan Ripoll�s, <i>Ripo</i>	84
Miquel Barceló	44	Josep Guinovart	86
Montserrat Gudiol	46	Javier Mariscal	88
Francesc Artigau	48	Altres donacions	91

P   r t i c

Joan Barril

Periodista i escriptor

Mai no caminarem sols

Massa sovint es diu que aquesta vida és una creu per fer al patiment que a vegades comporta. Afortunadament, si és cert que la vida és una creu i que una altra creu fa que les coses siguin una mica més dolces. La Creu Roja ha estat al llarg dels segle XX una petita esperança que no ens quedariem estesos sobre el terreny, ja fos aquest el terreny del camp de batalla, el terreny assolat per una catàstrofe natural o, fins i tot, el terreny de la nostra casa massa sola i massa desassistida per a la persona que hi viu.

La Creu Roja no és únicament una esperança sinó també una manera d'entendre la vida pròpia i la dels altres. Entendre la vida dels altres és simple i fàcil. Es tracta de salvar-la quan està en perill. Però, ¿quina importància té la nostra pròpia vida si no podem compartir-la al servei dels que tenim a prop o lluny? Correm temps de globalització que ens permeten entendre el món com un conjunt de barriades molt més properes i assolibles que fa uns segles. Però aquesta nova visió que ha fet del món un planeta més petit no ha impedit que les esclotxes entre els mons del Món fossin cada vegada més grans i més insalvables. La nostra vida té sentit per allò que representa la Humanitat, així amb majúscula. Som perquè existim com a espècie. I l'espècie humana s'està esfilagarsant a mesura que es va concentrant. Hi ha gent que no pot seguir la passa veloç dels que volen arribar abans que tothom.

Creure en la Humanitat no és únicament creure que formem part d'una espècie gran i que ha conquerit el planeta. És creure que el planeta, un cop conquerit s'ha de compartir, que no en podem abusar, que cal tornar les coses al seu lloc i que la millor manera per recuperar l'equilibri és amb l'assistència i l'afecte a aquells que són com nosaltres.

A la Humanitat, se la serveix no fent-la malbé. Però també se la serveix enaltint-la i dedicant-hi esforços. Una de les matèries primeres més cares d'aquest primer món en el qual ens trobem ja no és l'or, ni tan sols la salut. Allò que ens cal, ves per on, és el temps. I és precisament el temps i l'energia que desplega aquest temps el que podem donar per fer créixer la idea d'Humanitat. El temps es mesura per hores, per minuts, per atenció, per escoltar aquells que mai ningú no escolta, per atendre els que estan malalts i ningú no va a veure, per estar en el lloc oportú per si de cas fem falta. Perquè la nova idea de la Humanitat és que tots ens fem molta falta els uns als altres.

És per això que cal saludar aquest Fons d'Art que la Creu Roja mostra avui a la gent. No tots som mestres, ni metges, ni socorristes ni tenim tot el temps per dedicar-lo als altres. Però, si com diuen, l'art és la transformació de la realitat, bo és que l'art surti de les parets i els artistes dediquin el seu temps i la seva sensibilitat no pas a aquells que consideren que una obra d'art té un valor de canvi, sinó que ens demostrin que l'art també té un valor d'ús. Amb aquestes obres, el fons material i espiritual de la Creu Roja s'ennobleix i s'enriqueix. Però al mateix temps ens ajuda a considerar que no hi ha feina estranya, ni esforç balder, ni temps oblidat. En la feina de reconstruir la societat mundial, el llenguatge de l'art és important. Però més important que les obres són les persones que han decidit que, com diu l'himne d'un conegut equip de futbol, aquells que no puguin seguir mai més no caminaran sols.

En aquest objectiu els membres de la Creu Roja i aquells altres que se senten a prop dels fonaments que l'inspiren, estic segur que hem compromès les nostres obres i les nostres persones. Perquè si la Humanitat es fon, què en quedarà de cadascun de nosaltres?

PÒRTIC

Josep Marquès i Baró

President de la Creu Roja a Catalunya

Des de la forja mateixa de la Humanitat, l'art ha estat la forma d'expressió elemental més universal, ja que pretén transcendir l'individu per projectar-se en el grup social per acabar evocant idees, sensacions, valors, sentiments perquè finalment esdevinguin acció.

D'aquí, el Fons d'Art de la Creu Roja – que va néixer a partir de la donació d'una obra del mestre Joan Miró en agraïment per l'atenció sanitària que aquesta institució va prestar-li- destil·la bona part d'aquesta essència originària al considerar les expressions artístiques com una forma de trasbalsar consciències i, en conseqüència, per transformar l'esperit humà.

El que hem recollit en aquest catàleg no són tan sols un seguit d'obres donades a la Creu Roja de forma compromesa i desinteressada per grans figures nostres de l'art, sinó que hem destriat una manera de veure la realitat social des d'una posició pretesament evocadora i provocadora.

Situacions com la viuen els nouvinguts, l'accés a l'alimentació bàsica, l'atenció a la infància, les conseqüències del terrorisme i dels conflictes armats, la incidència de la sida, l'educació, la pau... són sovint camps en els quals la Creu Roja ha d'intervenir per alleugerir el patiment humà de les persones que les viuen més de prop per la seva situació de vulnerabilitat social.

I el nostre Fons d'Art és la millor per explicar aquesta tasca humanitària que ens hem establert com a missió, això sí, amb grans dosis d'explosió creativa, però també amb la potència

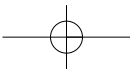
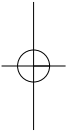
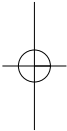
implícita d'uns principis i d'uns valors –els que ens són propis del Moviment Internacional de la Creu Roja i de la Mitja Lluna Roja–.

Esperem que la lectura i fruïció d'aquest catàleg del Fons d'Art de la Creu Roja a Catalunya sigui un catalitzador més per a la presa de consciència davant les desigualtats socials amb què hem de conviure i de combatre tots plegats.

Desitgem també que en un futur, l'obertura de noves instal·lacions de la Creu Roja a la ciutat de Barcelona permetin oferir a la ciutadania aquest grapat d'obres de forma permanent, tot i que també és ferma la nostra voluntat de fer exposicions itinerants per les diverses poblacions de Catalunya.

Moltes gràcies a tothom, però sobretot a tot el reguitzell d'artistes tan admirats que han col·laborat voluntàriament al llarg de més de tres dècades amb la Creu Roja.

P Ò R T I C

Antoni Aguilera i Rodríguez

President de la Comissió Assessora per al Fons d'Art de la Creu Roja a Catalunya

L'existència d'obres d'art a les seus de la Creu Roja és consubstancial amb la seva pròpia existència. No podia ser d'altra manera en una institució que té entre els seus Principis Fonamentals el de la Humanitat. L'art és, sobretot, una activitat humana que ens permet expressar una visió personal i desinteressada que interpreta el que és real o imaginari.

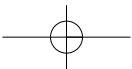
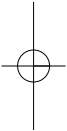
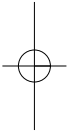
El Fons d'Art de la Creu Roja a Catalunya començà a constituir-se amb les donacions que, a principis dels anys 1970, fa el genial pintor Joan Miró. Posteriorment, primeres firmes de la pintura, l'escultura i la fotografia han anat lliurant obres seves, algunes fetes expressament, altres del seu fons, totes amb un denominador comú: la solidaritat.

L'any 2006 va ser un any especialment significatiu per al Fons d'Art. Per primera vegada va sortir de la seva ubicació habitual a la seu institucional i, amb ocasió de la celebració del centenari de les Assemblees de la Creu Roja, es va exposar a les localitats de Vilafranca del Penedès i de Reus. Espero que en el futur pugui exposar-se en d'altres localitats.

S'ha considerat molt convenient catalogar aquest Fons d'Art, facilitant que pugui ser conegut per tots els ciutadans i totes les ciutadanes de Catalunya. El suport rebut dels col·laboradors ha estat imprescindible per poder fer-lo realitat.

Com a president de la Comissió del Fons d'Art és per a mi una satisfacció poder prologar aquest catàleg. El meu anhel és que els desitjos de pau, justícia i solidaritat implícits a les activitats artístiques es traslladin al conjunt de la societat i serveixin per a la construcció d'un món millor.

P Ò R T I C

Amat Las Heras i Sánchez

Delegat de la Comissió Assessora per al Fons d'Art de la Creu Roja a Catalunya

És propi de la democràcia atendre el progrés i la recerca de nous horitzons per a tots els ciutadans, però sense la contribució de moltes entitats, l'Estat no arribaria on cal i s'espera. Heus aquí com la Creu Roja, al costat de moltes altres institucions, col·labora en la resolució de dèficits i vetlla per moltes persones a fi d'assegurar els compliment de les seves necessitats bàsiques. Encara falta perquè la igualtat d'oportunitats sigui un fet indiscutible i cal llimar diferències.

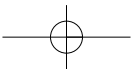
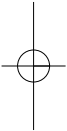
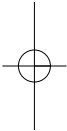
Són molt necessaris fets testimonials que acotxin les organitzacions solidàries i, per això, la contribució que un dia va iniciar Joan Miró donant una obra a la Creu Roja ja l'any 1970 avui es veu engruixida gràcies a la solidaritat de molts altres artistes.

Totes les obres són expressades i mostrades en aquest catàleg que dona fe i deixa constància del desig de fer pinya entre molts perquè el resultat sempre sigui molt més que una simple suma. Gràcies a tots els artistes que han contribuït en aquesta tasca, el nostre patrimoni es veu ampliat i alhora esdevé més sòlid a fi d'assegurar la permanència i tota la transmissió necessària que ens ha de permetre d'anar més enllà de nosaltres mateixos.

Pas a pas es pugen les muntanyes i, de la mateixa manera que una petita llavor quan fructifica permet un esclat imponent, d'alguna manera contribuïm al bé general i especialment al de la pau que tan bé s'ha expressat en moltes de les obres lliurades.

La Creu Roja se sent honorada amb la col·laboració generosa, singular i específica en el fons i en la forma de cadascuna de les realitzacions artístiques. A tots, moltes gràcies per aquests nous passos que ens permeten d'anar endavant a fi d'acomplir una colla d'ideals compartits.

P Ò R T I C

O b r a A r t   s t   c a

JOAN MIRÓ

Barcelona, 1927- 1976

“Miró s’adonà que la col·laboració intensament creativa que havia tingut en el món de la cer mica amb en Papitu i en Joanet, la tenia ara amb Royo pel que feia al tap s. Aquest també l’interpretava, sabia copsar-ne fins i tot els matisos m s delicats i subtils, no tant perquè era un artista sense males jeies ni idees preconcebudes, gairebé verge com ho fou en Joanet, sinó perquè estimava molt aquell home i la seva obra.”

Lluís Permanyer, extret del text *A la farinera d’en Maeght*, del catàleg de l’exposició *Josep Royo. Tapissos*. Galeria Maeght. Barcelona, novembre 1981–gener 1982.

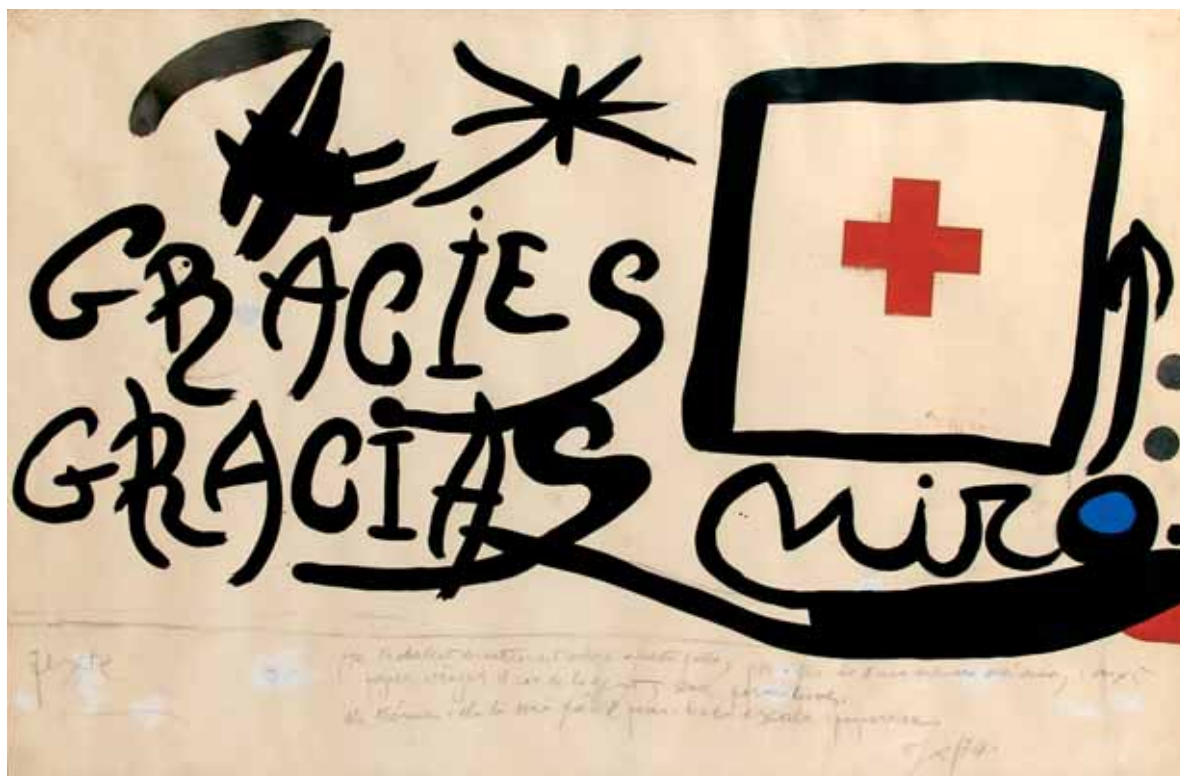
Tapis de Tarragona
Dipositat al Museu d'Art Modern de la Diputació de Tarragona
1970
Llana
280 x 400 cm

JOAN MIRÓ

Barcelona, 1927- 1976

“Més important que una obra d’art per si mateixa és el que sembla-
rà. L’art pot morir, una pintura pot desaparèixer.
El que compta és la llavor.”

Joan Miró

Gràcies/Gracias
1974
Oli s/paper
91 x 138 cm

JOAN JOSEP THARRATS

Girona, 1918-Barcelona, 2001

“Cada treball i invenció artística constitueixen una viva transgressió a la rutina i a l’avorriment que, com a norma d’acció, els poders públics ens imposen.

La pr ctica de l’art pot ser la via que ens alliberar  i ens allunyar  del tedi de les submissions consuetudinàries.”

Joan Josep Tharrats,
L’art com a necessitat constant, Diari de Girona, 13 d’abril de 1986.

Cercles
Anys 80
Litografia
60 x 40 cm

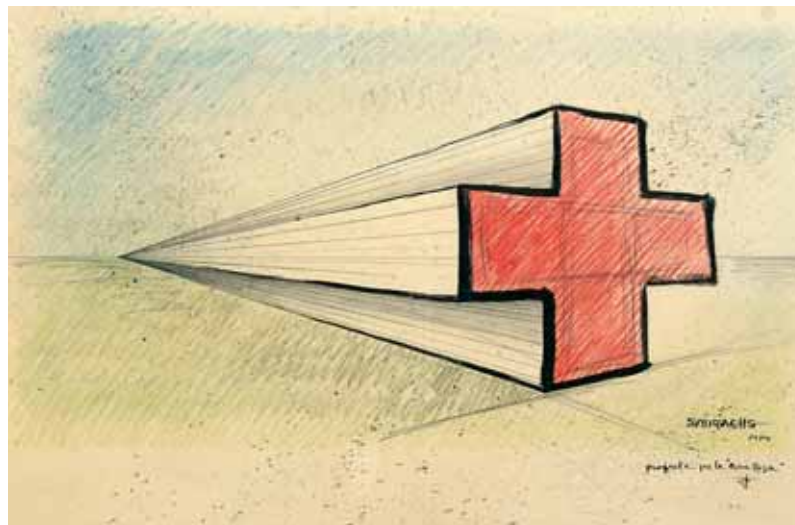
JOSEP MARIA SUBIRACHS

Barcelona, 1927

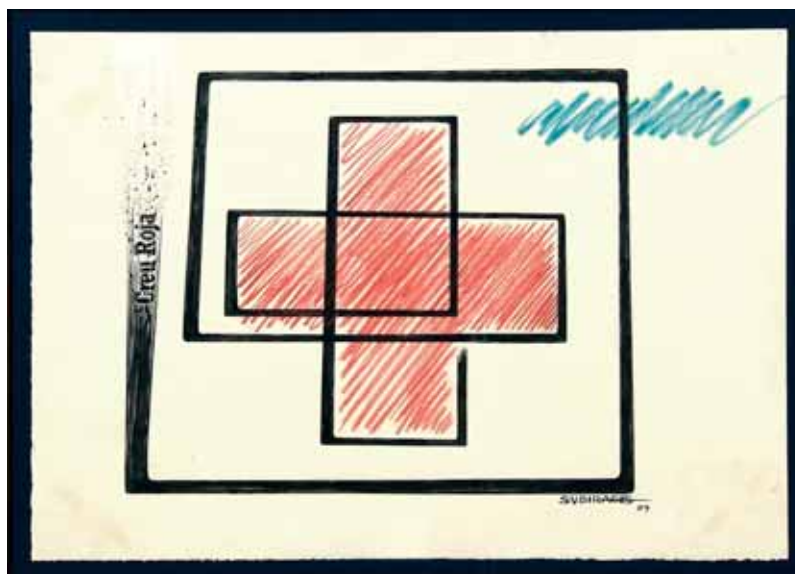
“No m’agrada gens ni la guerra ni la violència que podem veure cada dia. Però, tot i aix , sóc un gran admirador de l’època en què visc. Aix   s molt important per a l’artista, perquè és un testimoni de la pròpia  poca. Ha de ser un testimoni que puguin veure els qui vin- guin després.”

Josep Maria Subirachs

Creu perspectiva
1989
Dibuix llapis color- Fusta s/paper
43 x 66 cm

Creu
1989
Dibuix llapis s/paper
50 x 36 cm

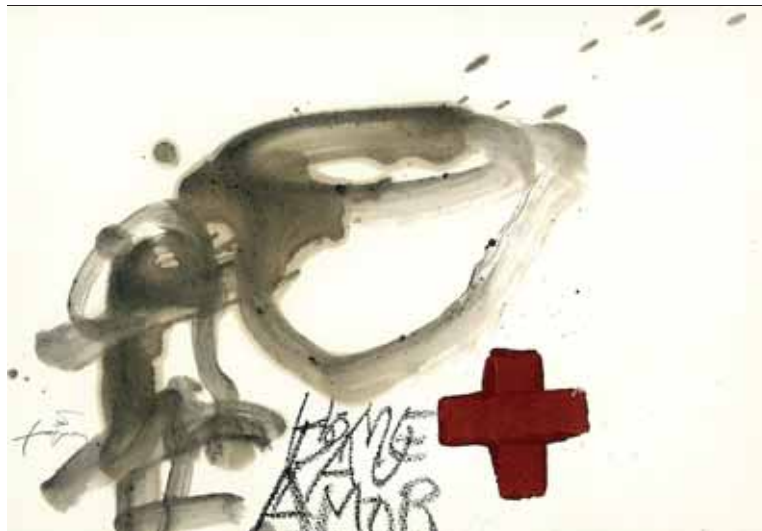
ANTONI TÀPIES
Barcelona, 1923

“Vull dir que hem d’adaptar-nos als nous coneixements perquè aix  coneixerem millor la nostra pròpia naturalesa i en conseqüència ens comprendrem millor, hi haurà m s solidaritat entre nosaltres, o entre nosaltres i la pròpia natura.”

“Per desgràcia, l’ésser humà té defectes que van perdurant. Hem de viure amb l’esperança que l’home es vagi perfeccionant.”

Antoni Tàpies

Vas budista
1990
Mixt s/paper
50 x 35 cm

Taronja i verd
Anys 80
Litografia (72/75)
56 x 75 cm

ALBERT RÀFOLS CASAMADA

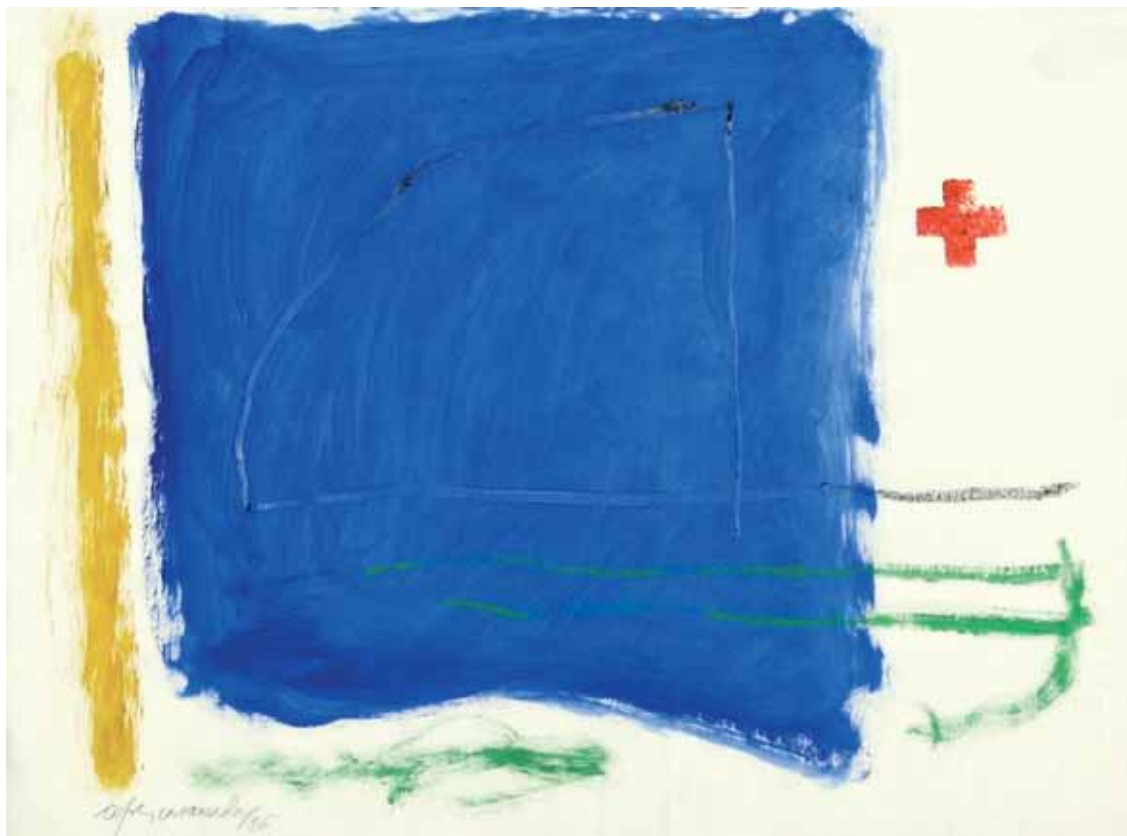
Barcelona, 1923

“esclats d’imatge esclats
de sentit

lligams secrets
entre els mots i els objectes

sostenen els mots les imatges
que fan possibles les coses”

Albert Ràfols-Casamada:
De parany i raons per atrapar un instant, 1981.

Vers l'esperança
1996
Pintura s/paper
50 x 37 cm

JAVIER MARISCAL

València, 1950

"El cómic te obliga a realizar un gran trabajo de síntesis, ya que a la vez debe ser complejo y simple. Ello te lleva a elegir de toda la información que quieres dar la más evidente. De esta forma podía contar historias muy personales, que gracias a la difusión, llegaban a un público capaz de conectar con ese mundo poético tan personal, creándose un feed-back colectivo que no se da en la pintura."

Javier Mariscal

Cara
1991
Oli s/paper
50 x 70 cm

ANTONI CLAV 

Barcelona, 1927-París, 2005

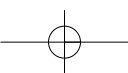
  La intenció de convertir la seva pintura en un passatge casual de la pròpia realitat visual fa que cada obra formi part d un tot, en la qual els colors i les estructures s interfereixen i integren una mena de *trompe l oeil* de la realitat modificada per les seves mans.  

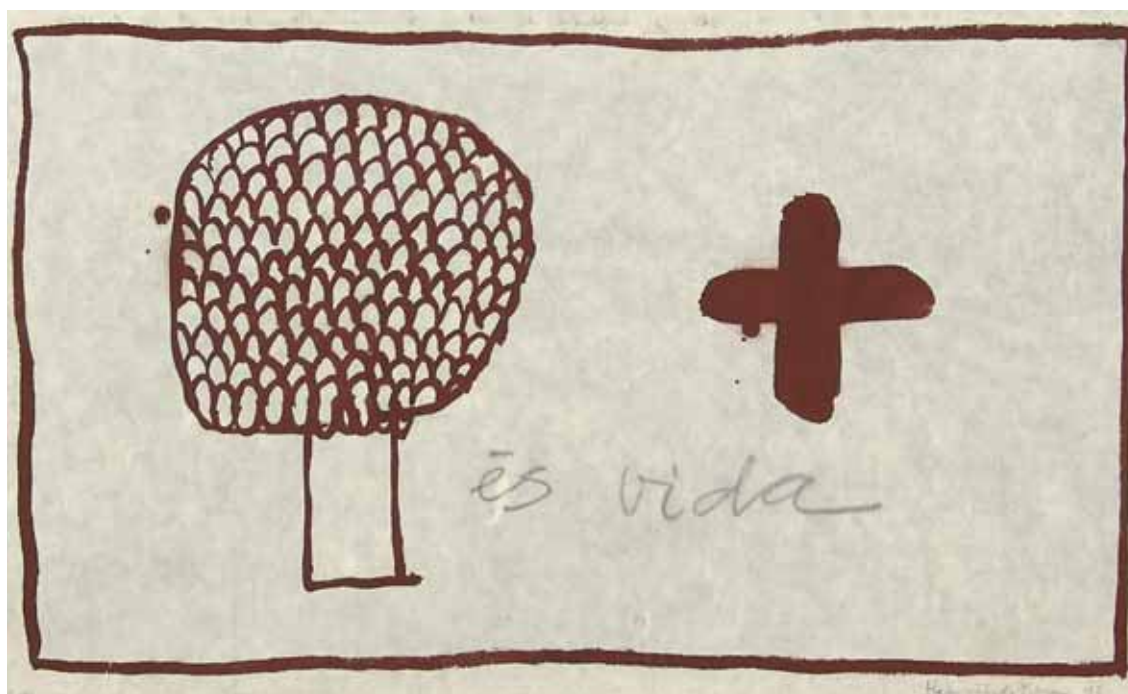
Clavé no diferencia tant la definició de l obra de com es deixa seduir per un procediment heterodox d investigaci  continuada.  

Josep Miquel Garcia

Signes i Creu Roja I i II
1992
Oli s/tela
102 x 69 cm

 s Vida
1993
Dibuix s/paper
63 x 38 cm

FREDERIC AMAT

Barcelona, 1952

“El cercle, diu,  s moviment est tic que, en girar, crea aquella for-
mosa il·lusió anomenada Temps... La línia trenca límits que ella
sola mai podria traçar... Les línies verticals són aspiracions que en
caure perforen com espases... Les horitzontals són com el riu que
flueix... Les diagonals tracen la lluita dels déus en la seva guerra
interminable contra els dimonis...”

Monica Zgustova, *El Viaje a India de Frederic Amat*, El País, 30 de juliol
de 2003.

Sense Títol
1994
Oli s/paper
50 x 65 cm

JOSEP GUINOVART

Barcelona, 1927-2007

“Estem immersos en una  poca de polítiques negatives; en situa-
cions de polítiques de poder, hem arribat al límit. Per altra part, el
que és important és que la caiguda dels dogmes, la caiguda del
moment de les ideologies, fa que ens trobem en una situació de
moltes possibilitats.”

Josep Guinovart

Ofrena Floral
1996
Oli s/tela
51 x 72 cm

JOAN-PERE VILADECANS

Barcelona, 1948

“Viladecans és un pintor creador d’ordre, però no treu els seus materials del laboratori de l’esperit, sinó del laboratori de la vida. Com tota persona lúcida est  condemnat a no poder estimar i a substituir l’amor per la compassió.”

Manuel Vázquez Montalbán:
Viladecans: Compasi n y Geometría.
Edicions Polígrafa, Barcelona, 1980.

Sense Títol
1997
Acrí·lic s/tela
64 x 50 cm

MIQUEL BARCELÓ

Felanitx (Mallorca), 1957

“En l’obra de Barceló es condensava aquella frescor guspirejant del sud, aquella llum mediterrània que transmetien els grans mestres espanyols: Pablo Picasso i Joan Miró. Però, a més, no era per a res impermeable a la vigorosa tradició neoexpressionista que vàrem heretar de la millor pintura d’Alemanya, unit tot a un sentiment hedonista cap a la naturalesa i el goig de l’home, una combinació força perfecta per conformar l’hibrid gust europeu del moment i amb molt bones possibilitats d’exportar-la als col·leccionistes dels Estats Units, sobresaturats ja de tanta g lida instal·lació postmoderna i neodadaisme pretenci s.”

Elena Pita, *La Revista*, El Mundo, núm. 204, juliol de 2000.

Sense Títol
1997
Míxt s/paper
46 x 34 cm

MONTSERRAT GUDIOL

Barcelona, 1933

“Solà afegeix que els olis i els dibuixos de Montserrat Gudiol ens revelen l'arrelada personalitat d'una dona, la seva capacitat de treball i de lluita, la seva infinita tendresa de mare, però també l'extrema problemàtica de qualsevol ésser humà. Perquè en el fons de les seves creacions apareixen sempre uns silencis profunds, misteriosos i inquietants; un cert desassossec que provoca, també, una indicible i admirable pau interior.”

Vicenç J. Amigué

Mare i Fill
1998
Mixt s/paper
75 x 56 cm

FRANCESC ARTIGAU
Barcelona, 1940

“El seu diàleg pictòric s’estableix manifestant sempre el contrapunt entre la visió i la ficció, com si es tract s d’un encadenat de possibilitats davant la constant mobilitat de les coses del món. Cada quadre esdevé un espai de transformació, íntim i habitable.”

Glòria Bosch

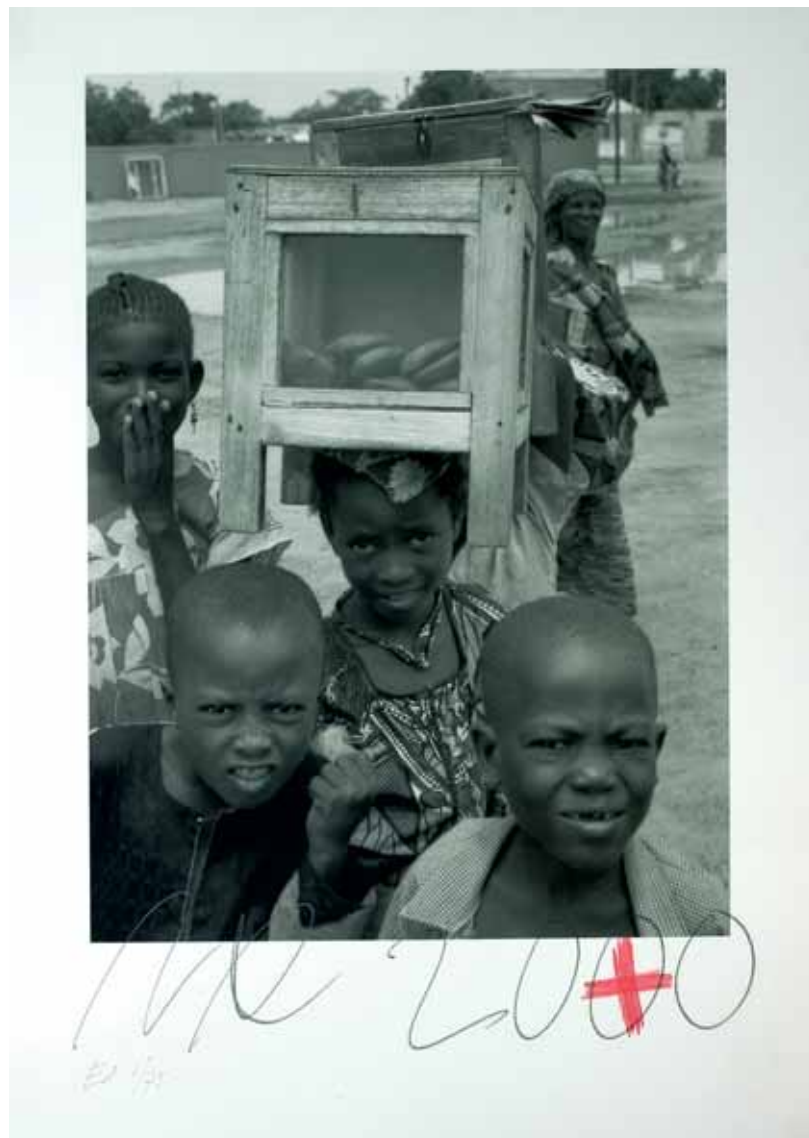

El Consol
1999
Oli s/paper
90 x 120 cm

SUSANNA SOLANO
Barcelona, 1946

“Ser artista és una forma de viure, d’observar el món, amb totes les seves contradiccions, s’ s artista dins i fora del taller, atent a no perdre l’ingeni i a cercar l’equilibri precís entre el que succeeix dins d’un mateix i el que succeeix a fora, la guerra o la naturalesa.”

Susanna Solano

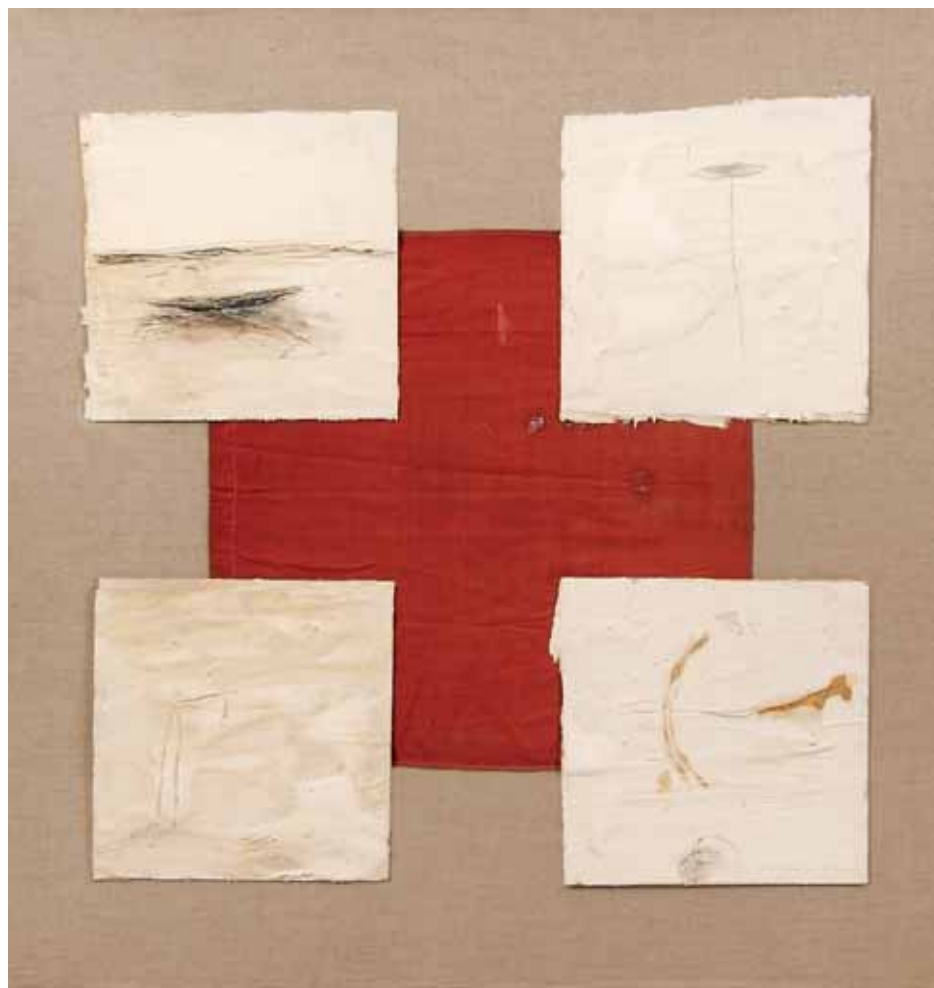
Burkina Faso
2000
Fotografia i
collage
45 x 36 cm

JOSEP MARIA RIERA I ARAGÓ

Barcelona, 1954

“Jo crec en un art que li parla a la persona i no a les multituds, a les masses o a les intel·lectualitats. Tota la resta són discursos.”

Josep Maria Riera i Aragó

Pastera
2001
Mixt s/paper
102 x 102 cm

ANNA MIQUEL

Barcelona, 1949

“Tres grans temes configuren la pintura d’Anna Miquel, que es van repetint com variacions musicals del gènere «Nocturn», per la seva gamma coherent de tons foscos: els objectes, les figures en un interior i els jardins. La presència d’objectes habituals intranscendents i les estances buides són vestigis, empremtes d’espais viscuts que ressalten l’absència de l’ésser humà, el vertader centre de l’univers pictòric d’Anna Miquel.

Es tracta, com diu la mateixa artista, d’extreure l’essència de tot allò que conforma l’espai quotidià, fent-ne una lectura poètica de caràcter intimista, amb un punt d’ironia i delicadesa. Els jardins d’Anna Miquel són receptacles geomètrics malenconiosos i generalment deserts, com envaïts per la llum de tardor o d’hivern, tractats amb un color peculiar que defineix la personalitat (pictòrica) artística d’Anna Miquel, «el platejat de la llum de la lluna, que també és un cendrós reflex sepulcral» (F. Miralles), que obté els seus màxims resultats en l’expressió del joc d’ombres contraposades del jardí en hores fosques.”

Història de la Galeria Canals Art 1986–2003.

Principis I i II
2002
Mixta
70 x 70 cm

ROSA SERRA

Girona, 1945

“Diuen que en el pot petit hi ha la bona confitura. Nosaltres aquesta vegada hi afegim: i la bona escultura. Rosa Serra, una dona baixa d’estatura, però molt alta en sensibilitat i senzillesa, una persona oberta a tothom. Conèixer la Rosa de cop i volta et deixa anorreat, té una fluïdesa de conversa, t’explica el seu treball, les seves inquietuds, que són moltes, és tolerant, comprensiva, és com un llibre en el qual pots aprendre fàcilment mil i un temes diferents. Coneix l’ànima humana i és intuïtiva. Si alguna vegada està trista, llegeix poesia. Si està contenta, escolta música. La Rosa és una amalgama de sentiments capaços de fer feliç a qualsevol persona per exigent que sigui. Tot una senyora.”

Joan de Besalú. Revista FATEC, núm. 6, estiu 2003.

Monument a Henry Dunant
2002
Escultura pedra i coure
1500 x 1800 cm

ASSUMPCIÓ MATEU

Girona, 1952

“En la creació del contingut dels seus quadres, Assumpció Mateu alterna entre dues formes d'expressió. En el nivell primari, mitjançant la seva interna passió per la plasticitat del material que emprava, recrea amb sensualitat el contorn físic del seu planeta interior. En un segon nivell, que atreu els detalls més específics del pensament, recull els senyals i els símbols de l'experiència encastrats a la memòria i els transforma en formes gràfiques d'expressió que suren al sol com vaixells que cerquen el port en una immensa mar de contemplació.

El procés pel qual A. Mateu s'endinsa en el seu món interior per treure'n els secrets a la superfície i traduir-los a imatges versemblants de la realitat està íntimament vinculat amb la manera primitiva que té de produir el seu art... Quan es parla d'art abstracte, la mà i l'ull estan sota el domini dels dictats interiors de l'emoció, que sovint tenen un significat imaginari, un caràcter ambigu i són difícils de definir. Aquí és on l'alquímia de l'art, en tot el seu misteri de creació, emmena l'artista a seguir-lo.”

Helen Khal: *A. Mateu. Fragments destil·lats de la memòria.*

Ponts d'Esperança
2003
Oli s/tela
50 x 73 cm

JOSEP BEULAS

Santa Coloma de Farners, 1921

“Un fi arc de muntanya
fos amb el cel,
a penes separable
per el pensament.

Com detenir per sempre
el canviant
color del cel? Envesca'l,
fes-te el seu parany.

Despertar a l'apuntar l'alba
est s a l'aguait
del rumorejar de l'aire
entre cims.

Bosc s i camps et miren
al fons de l'ull
i et sents desp llar l'home
per la mirada.”

Salvador Espriu:
Escoltant la pintura de Josep Beulas, 28 d'agost de 1982.

Monument
2004
Aquarel·la
60 x 40 cm

JOAN GARDY ARTIGAS

Par s, 1938

“Un home que porta un dibuix de Picasso tatuat a l’avantbraç i que un dia es va atrevir a retallar el bigoti a Salvador Dalí seria un tipus interessant ni que només fos per aquests detalls sense més trascendència. Si a més, resulta que el nostre home ha estat testimoni i col.laborador de la realització d’algunes obres cabdals de l’art contemporani, deixeble, amic i company d’aventures d’alguns grans creadors, fill del més gran ceramista del segle XX en l’art occidental i autor d’una obra escult rica i pict rica present i reconeguda en els cinc continents, les dimensions del personatge superen amb escreix les anècdotes i entren en l’àmbit de l’epopeia de la creació artística.”

J.J. Navarro Arisa, *Retrat cubista de Joan Gardy Artigas*.

Protecció de l'Artista
2004
Míxt s/paper
76 x 107 cm

MANEL ANORO

Barcelona, 1945

“Cuando la pintura se sació de descomponer la realidad hasta el puntillismo, la próxima meta fue descubrir las geometrías fundamentales de los cuerpos y las cosas, tan fundamentales que a veces el color aparecía encerrado entre líneas caso Mondrian, o apuntaba destinos precisos, incluso históricos, con la ayuda de los segmentos más cortos entre dos puntos, caso Malevic. La liberación de la masa pictórica se ejerció por muy diversos caminos y fueron fauves y tachistas los que hicieron de la autoridad del color una manera de conocer y de proponer conocimiento. Anoro pertenece a la etnia de pintores a los que les explotan los colores en la mirada, como si los llevaran puestos y de pronto entraran en un juego dialéctico con la realidad más anecdótica, a veces un mero pretexto para escenificar la vida o el movimiento, es decir, prolongar el efecto color. Pintor dotado de estilo, de mismidad, sus colores son suyos, hay una coloración Anoro como hay una caligrafía Miró y sería posible aprehenderla como la consecuencia de la ensoñación de cosas, cuerpos y mares dotados para un pacto de sensorialidad con un contemplador, no se sabe si buscador del paraíso o su sombra. Una primera impresión superficial podría llevar a alguien a la palabra decorativismo, pero no hay que caer en este error. Si se mira más a fondo y en busca de una complicidad esencial, más allá de la sabia armonía heterodoxa de las coloraciones, aparece el inquieto trazo de alguien que está connotando paraísos interiores, no perdidos, sino probablemente desahallados.”

M. Vázquez Montalbán, *Anoro: el color como mismidad*, Barcelona, noviembre 2000

Marroc
2005
Oli s/tela
55 x 75 cm

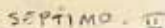
MARGARITA GIL GRANERO

Barcelona, 1956

“L’art de Gil Granero és un art, culte, ple de reminiscències i ecos, però alhora tossudament espontani i intuïtiu. Els seus quadres, sovint, són una proposta que sorgeix gairebé in media res, i alhora revisa la tradició, ens l’apropa, l’ausculta i la incorpora, suggestivament païda. “M’exalta el nou i m’enamora el vell”, deia un poeta que passejava pels mateixos carrers que la pintora. En efecte, els seus quadres són salts al buit, són obres en què l’atzar i la matèria ordeixen el seu propi discurs, però també hi detectem una especial fascinació pel passat, per les seves innombrables empremtes.

Però en les obres de Gil Granero passen massa coses com per poder explicar-les. És una pintora alhora lírica i narrativa. Solen ser sèries –variacions sobre un mateix tema– en què l’autora descabdella alguna història, però aquesta història progressivament es va destil·lant i quintaessenciant fins a quedar reduïda – o segons com es miri, magnificada– als seus elements més imprescindibles... Al final, una nau que voga solitària per l’espai, un astre perdut per la immensitat de l’infinit, o una simple sanefa esvaïda sobre una superfície rugosa, resumeixen de forma admirable tot el misteri del món i les coses: no oblidem que per Gil Granero, en qualsevol moment, la part i el tot poden intercanviar els seus rols i transmutar-se a si mateixos. Un bocí, ampliat, d’un quadre seu es converteix en una nova obra, i així successivament. O bé a l’inrevés. D’aquí a les insondables possibilitats que detectem en la seva obra, i tot el que esperem d’aquesta.”

Àlex Susanna

41 years

GUSTAU CARBÓ BERTHOLD

Barcelona, 1941

“Si agosaradament establ ssim un vincle entre pintura-literatura i pintura-música, la primera connectaria amb totes les tendències descriptives en què la narració estableix els valors primers de l’obra: surrealisme, pop, i hiperrealisme entre altres. La segona enllaçaria amb tots aquells ismes en què els elements plàstics prevalen per damunt de qualsevol principi de caire narratiu.  s en aquesta última línia que Carbó Berthold apuntala la seva obra. La pl stica pura, doncs, deslligada de qualsevol valor descriptiu i tendint, cada cop més, a satisfer la necessitat de transcendir del mateix individu per mitjà del simple acte creatiu, esdevé principi i fi de la seva doctrina est tica.”

Jordi Rodríguez: “Gustau Carbó Berthold: Els límits de la pròpia llibertat”, Diari de GROR, mar  1998.

Espai de Carena i Moviment
2005
Oli s/tela
65 x 65 cm

JOSEP NIEBLA

Tetuan (Marroc), 1945

“Aquestes obres són hereves dels meus treballs anteriors i sobretot de l  ltima sèrie “Arquitectura de la Memòria”. Pintures fetes a partir dels records de paisatges i dels suggeriments que em queden de lectures, imatges, etc. A algunes d’aquestes pintures he incorporat eines de treball agrícoles, velles, gastades com a testimoni d’esforç. Rovellades com a evidència del pas del temps. I també símbols enigmàtics de cultures ancestrals. Tot plegat amb el contrast dels colors vius. Els estampats. Aquesta alegria que s’inventen i que passen impunement, però amb tot el dret del món, pels carrers de les nostres ciutats. Problemes de manca d’aigua, epidèmies terribles i malalties, fams galopants que travessen fronteres sense respectar els límits que des d’Europa els vam acotar, desertitzacions, contaminacions sense control, destrucció del territori, mancances educatives greus i, per sobre de tot, dictadures sostingudes i comprades pels poderosos països occidentals.

Temes dels quals voldria deixar constància amb el meu treball. Des del respecte i la consideració que em mereix  frica. Des de la tristor que em provoca el saber-me part de la cultura occidental i, per tant, participant de la colonització europea. Des de la indignació que em provoca l’explotació social i econ mica. Des de l’emoció que em provoquen els africans amb la seva humanitat, el seu art i la seva enorme riquesa pl stica i emotiva. Tal com veieu, el camí a recórrer com a pintor que vol parlar d’ frica se’m torna enorme, atractiu, apassionant...”

Josep Niebla

Àfrica
2005
Acrílic s/tela
130 x 85 cm

LEONARDO ALEJO, *ALEJO*

Girona, 1954

“La constància que ve demostrant Leonard Alejo en els seus plantejaments pictòrics és, sobretot, una forma de reiteració, quasi obsesiva, que cal ser llegida en clau netament positiva: es tracta de la permanent voluntat d’obrir i explicar un món a través de la pintura; es tracta –com sol ser habitual en la música– de la variació d’un tema que acaba conformant el discurs, precisament, a partir de les subtils pèrdues o incorporacions que defineixen cada moviment.”

Eudald Camps

Mà oberta
2005
Acrílic s/tela
91 x 72 cm

KHALID EL BEKAY

Casablanca (Marroc), 1966

“L'aparent arbitrarietat que Khalid el Bekay usa en la distribució d'elements, amb el que aconsegueix una obra compositivament molt atractiva, es podria entendre com una racionalització de l'espai, però ell insisteix que és tot el contrari, que suposa un homenatge als autèntics assocs del seu país, on la mercaderia s'exhibeix d'una manera més espontània i lliure que en les cultures occidentals, i s'ha de creure el seu discurs precisament per l'espontaneïtat i llibertat que es desprenen de l'obra.”

“Quelcom que sorprèn en tota l'obra és el seu virtuosisme a l'hora de “pintar” amb paper, l'esquinça amb manyagueria i el fa encaixar a la perfecció, tot i que conscient del valor dels espais en blanc deixa respirar l'obra, permetent així que grans superfícies resultin increïblement lleugeres. Arrenca aquestes qualitats al paper que fins i tot les obres dels objectes estan emmarcades per papers finíssims, que compleixen la funció de l'ombrejat clàssic amb tremenda delicadesa.”

Alfonso Muñoz-Cantos

T-Roja
2005
Acrilic s/tela
50 x 50 cm

MODEST CUIXART

Barcelona, 1925-Palafrugell, 2007

“L’obra de Modest Cuixart, vista com una trajectòria que s’ha desenvolupat en uns anys importantíssims de la història contemporània, de la qual es pot dir que n’és un fris, se m’apareix com una immensa elegia. Parodiant uns versos de Foix, podríem dir que “tots ens trobem sols i anem de dol”. La modernitat que inicià la filosofia grega, que reprengué amb decisió l’esperit del Renaixement, que vol desenvolupar la ciència contemporània, amb una estètica molt abrandada, èticament és molt feble, no té convicció. L’art en dóna testimoni.”

Arnau Puig

Dona
2005
Litografia
48 x 63 cm

ANTONI PITXOT

Figueres, 1934

“En parlar de la seva obra hem de fer esment al Bosco i la seva visió medieval de la representació; a Arcimboldo, Friedrich, amb la recerca de visions antropomòrfiques i hipnagògiques en pedres i objectes; Dalí, Gaudí, Goya i Rebrandt, entre molts altres. És un artista realista, creador d'atmosferes misterioses, surrealistes. Les seves obres traspuen una bellesa equilibrada i convulsiva. La major part de les seves composicions, sobretot a partir de la dècada dels seixanta, remetent a temes clàssics: la mitologia, la “tempesta”, la batalla de Constantí..., ja que no creu en una innovació il·limitada, sinó en la continuïtat, la innovació a través d'una mirada retrointerioritzada.”

Montse Aguer Teixidor

Dicotomia Concòrdia-Discòrdia
2005
Dibuix tinta s/paper
79 x 58 cm

QUIM DOMENE

Olot, 1948

“Quim Domene artista visual de formació autodidacta. Es va iniciar com a dissenyador gràfic, però ràpidament el seu treball va derivar cap a la pintura. Actualment practica diferents disciplines, especialment la pintura combinada amb d’altres tècniques, també la fotografia, la reprografia, les instal lacions i l’escultura, aquesta, sobretot en la realització d’obra pública.

En els seus treballs recorre a al memòria historicosocial i a les revisions de diferents corrents artístiques. El diàleg entre natura i cultura, entre el món contemporani, l’antiguitat i altres cultures també és una de les seves preocupacions. El pas del temps, que constitueix l’execució impecable en la seva obra, és el tel que conserva la memòria personal, biogr fica i col lectiva.

Les seves obres s’estructuren per dèries temàtiques i estilístiques.”

www.quimdomene.com

Pau a Kabul
2005
Acrilic s/tela
50 x 50 cm

ÍNGRID GARCÍA-MOYA

Barcelona, 1968

“¿Qué representa para mí el arte de pintar?”

Mi pintura es ese reflejo de mi interior, donde indago en mi conciencia y sentimientos hacia la vida. Hacia el misterio de ella y de lo que conlleva. Se crea en mí un momento místico, donde me siento envuelta con lo divino. Un momento de reencuentro con mi yo interno, con mi esencia. Y a través de ello, lo único que pretendo es compartir toda esa magia. Es totalmente una expresión de mi propia búsqueda espiritual, no es más que un anelo hacia un mundo donde la conciencia sea más elevada. Donde nuestro mundo interior prevalezca por encima de cualquier factor externo.”

Íngrid García-Moya

La ciutat ens aïlla
2005
Acrílic s/tela
130 x 97 cm

JUAN RIPOLLÈS, *RIPO*

Castelló de la Plana, 1932

“Y las brochas, agradecidas, florecieron al tiempo que el sobado mayo francés. Entonces Juan descubrió ese mediterráneo cuajado de mitos, toros y hembras. Ese mar con riberas palestinas, hebraicas, islámicas, católicas, apostólicas, romanas y ortodoxas. Así nacieron sus hembras: con unas ubres en las que pueden abrevar todos los toros del deseo, así volvieron a florecer los almendros y los perrillos huertanos movieron alegremente sus colas al tiempo que los labradores fornicaban con la hembra, toda rosa, toda flujo, toda pasión. Juan fue profeta en su tierra. Aquí adivinó su porvenir Manuel Vicent y levantó acta con pluma dorada en aquel retablo gozoso de “Ángeles o neófitos” y Juan ascendió a los altares, devino beato entre el incienso del poleo y las campanas de las cigarras.

Con el tiempo al beato le creció la barba y fue ésta un homenaje a su tierra: la pobló de romero y se puso una montera. Porque había visto al toro y lo agarró por los cuernos. Porque en el redondel áureo del taurobolio le cortó las orejas a Apis, Atis y Mitra. Y Juan volvió a Europa y en los lectivos campos de tulipanes plantó el coño jugoso y alegre de sus musas, el azul metálico de su mar y la plata vibrante de los olivos. Y los fríos europeos se derritieron ante su fuego de almejas y sardinas.

Y Juan mordió con ácidos y tórculos el papel verjurado, monumental, de los libros de Josep Pla. Y nos enseñó la matemática y las ciencias exactas de las gallinas que ponen huevos cósmicos en la Pascua florida. Generó hijos: Paloma, Yerma y Tayo y nos trajo vinos franceses con cuerpo de abadía gótica y quesos holandeses esféricos como la bola del Niño Jesús de Praga. Y Juan miró esta tierra y vio los ribazos de piedra seca, los algarrobos retorcidos, los tomates en sazón... y compró una masía y la quiso como a una novia y en ella libamos en noches de plenilunio, bajo el signo del Cangrejo.

Y ahora, cuando el 2000 llama a nuestra puerta, Ripollés vierte su copa sobre el papel, besa los abrigos rupestres mediterráneos e inventa nuevos pictogramas en la constelación coloreada del arte. Vuelve a lucir el pañuelo del obrero humilde sobre su cabeza florida. Y nosotros, sus amigos, compartimos con él el pan, la sal y las musas ¿Acaso hay que pedir más?”

Antoni Albalat Salanova. *La epifanía del fauno en el algarrobo*, 1996.

Mussol i Dansaire
2005
Obra gràfica s/paper
102 x 40 cm

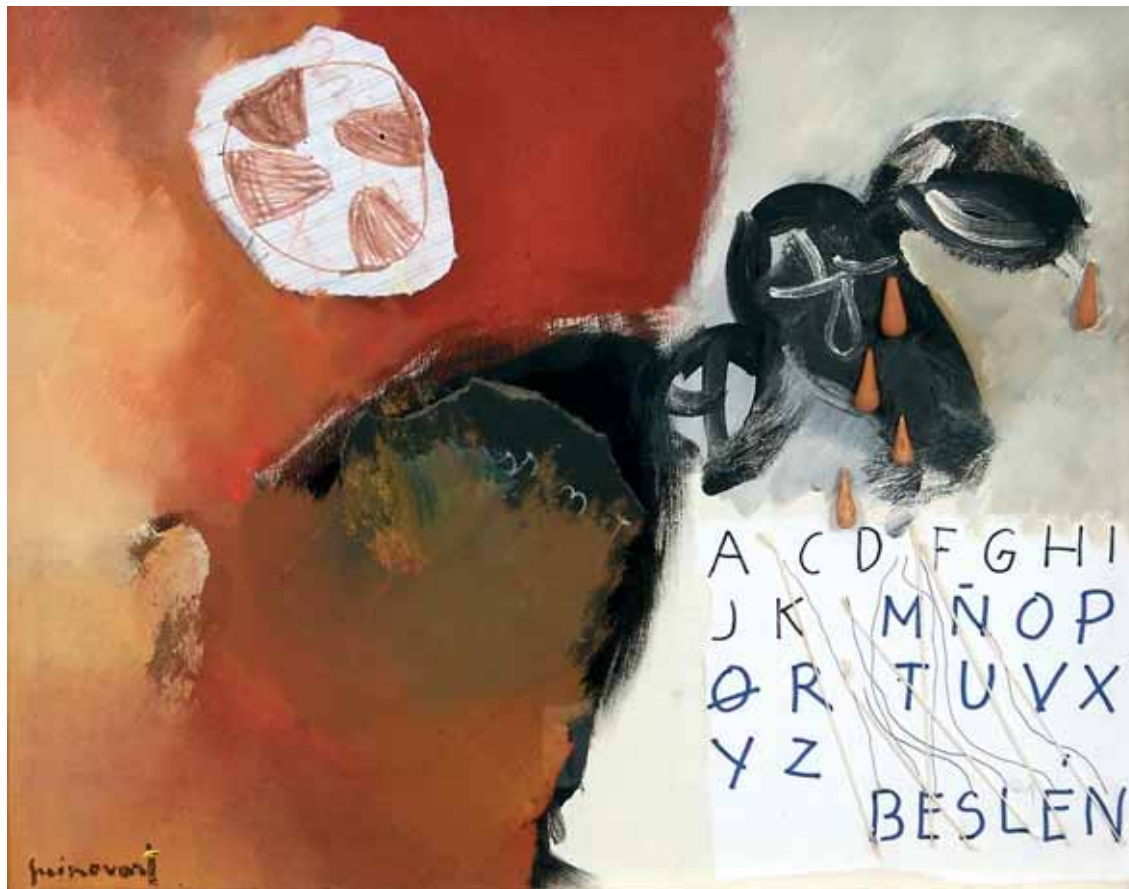
JOSEP GUINOVART

Barcelona, 1927-2007

“Guinovart sempre fou un artista en polèmica amb el seu entorn. Això no impedia que al pintar sentís una satisfacció immensa experimentada en el seu propi cos. S’ha parlat com a imatge de goig, respecte de la seva pintura, dels blaus, dels blancs, dels rojos o dels negres Guinovart, perquè utilitza aquests colors amb un matís i una textura molt peculiar, que de seguida s’endevina que és la seva.

Però l’altre vessant de Guinovart és que sempre ha posat la seva pintura al servei d’una causa. Es podria dir que fins i tot seria incapaç de pintar si no pogués fer-ho per parlar o polemitzar sobre quelcom. Guinovart se sent visceral i reacciona davant el seu entorn.”

Arnau Puig

Els nens de Beslan
2005
Mixt s/tela
53 x 64 cm

JAVIER MARISCAL

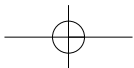
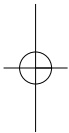
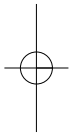
València, 1950

“Los de la Cruz Roja llegan los primeros a los lugares donde ha habido una catástrofe, todo el mundo les espera, son su esperanza para aliviar su sufrimiento. Llegan deprisa, siempre motorizados, con camiones y ambulancias, y traen comida, agua potable, ropa, médicos y medicinas. En este cuadro, la cruz es un símbolo que nada tiene que ver con la religión, sino con la esperanza y la solidaridad. La escena la he pintado sobre una formica ilustrada anteriormente por mí con flores, porque me parecía que era apropiado para simbolizar cómo un bello paisaje se convierte de pronto en una zona devastada, manchada por el dolor. La ambulancia que está pintada de negro aporta dramatismo a la escena, porque no hay que olvidar que muere gente, por eso es tan necesario que la ayuda llegue lo antes posible y que la Cruz Roja exista.”

Javier Mariscal

Cruz Roja
2006
Acrílic s/fusta
100 x 250 cm

A l t r e s d o n a c i o n s

OBRA COL·LECTIVA

Rafael Bartalozzi
Josep Cruañas Fajés
José Luís Fuentetajas
Rafael Griera-Calderón

Pujolboira
Jordi Rollán Lahoz
Lluís Roura
Antoni Vives Fierro

Èpica de la creació per causes humanitàries

2002

Oli s/tela

300 x 200 cm

MARIANO GOMÀ

Barcelona, 1949

*De Venezia a Dubrovnik.
Del Danubi a Abbu-Simbel*
2005

Dibuix tinta s/paper
160 x 105 cm

Jordi Roll n

Leonardo Fernández

Pere Lluís V ia

Maria Antònia Soler

Galet  Cornet

Jaume Queralt

Victòria Guerin

M. Alba

Antoni Costa

Colomer Pagès

Joan Prat

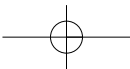
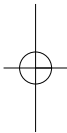
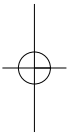
Lluís Llongueras

Maroutxi Beaumont

Loli Botet

PRINCIPIS

HUMANITAT

EL Moviment Internacional de la Creu Roja i de la Mitja Lluna Roja, el qual s'ha creat per la preocupació de prestar auxili, sense discriminació, a tots els ferits als camps de batalla, s'esforça, sota el seu aspecte internacional i nacional, a prevenir i alleujar el patiment de l'ésser humà en totes les circumstàncies. Tendeix a protegir la vida i la salut, així com a fer respectar la persona humana. Afavoreix la comprensió mútua, l'amistat, la cooperació i una pau duradora entre tots els pobles.

IMPARCIALITAT

No fa cap distinció de nacionalitat, raça, religió, condició social ni credo polític. Es dedica únicament a socórrer els individus en proporció amb els patiments, posant remei a les seves necessitats i donant prioritat a les més urgents.

NEUTRALITAT

Amb el fi de conservar la confiança de tots, el Moviment s'absté de prendre part en les hostilitats i, en tot temps, en les controvèrsies d'ordre polític, racial, religiós, i ideològic.

INDEPENDÈNCIA

El Moviment és independent. Auxiliar dels poders públics en les seves activitats humanitàries i sotmeses a la legislació que regeix en els països respectius, les Societats Nacionals han de conservar, no obstant, una autonomia que els permeti actuar sempre d'acord amb els principis del Moviment.

CARÀCTER VOLUNTARIAT

És una institució de socors voluntari i de caràcter desinteressat.

UNITAT

A cada país només hi pot haver una societat de la Creu Roja o de la Mitja Lluna Roja, que ha de ser accessible a tothom per poder estendre la seva acció humanitària a tot el territori.

UNIVERSALITAT

El Moviment Internacional de la Creu Roja i de la Mitja Lluna Roja, en el si del qual totes les Societats tenen els mateixos drets i el deure d'ajudar-se mútuament, és universal.

“Més important que una obra d’art per si mateixa
és el que sembrarà.

L’art pot morir, una pintura pot desaparèixer.

El que compta és la llavor.”

Joan Miró

www.creuroja.org 902 22 22 92

Humanitat Imparcialitat Neutralitat Independència Voluntariat Unitat Universalitat